

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně **H. Š.**, zastoupené Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Advokátní kanceláře Perlová 14, Plzeň, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2004 vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 16 Cad 134/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2005 č. j. 16 Cad 134/2004 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Martina Zikmunda **s e u r č u j e** částkou 650 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost pro nesplnění podmínek ust. § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení ve znění pozdějších předpisů (dále ZSZ), neboť žalovaná podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni - sever (dále OSSZ) ze dne 7. 7. 2004 není

žalobkyně ani částečně bezmocná, neboť při nezbytných životních úkonech nepotřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2005, č. j. 16 Cad 134/2004 – 48 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované. Soud vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen PK MPSV) zřízené podle § 4 odst. 2 zákona č. 528/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 6. 12. 2004 o zdravotním stavu a schopnosti sebeobsluhy žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí, který byl s ohledem na námitky žalobkyně, týkající se nově uváděné diagnózy a s ohledem na její žádost o posouzení v její přítomnosti doplněn posudkem ze dne 14. 2. 2005. Z posudků, které považoval za úplné, celistvé a přesvědčivé vzal za prokázané, že zjištěný zdravotní stav žalobkyně k rozhodné době, tj. ke dni vydání rozhodnutí 15. 7. 2004 neodůvodňuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech a není osoba prakticky nebo úplně nevidomá ve smyslu § 2 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění (dále jen „vyhláška“). Zdůraznil, že při posuzování bezmocnosti musí lékaři OSSZ i PK MPSV vycházet z lékařských zpráv a posudků o zdravotním stavu vypracovaných odbornými lékaři. Krajský soud žalobě nepřisvědčil, protože napadené rozhodnutí žalované shledal věcně správným odpovídajícím zákonu, jelikož žalobkyně neprokázala splnění podmínky pro přiznání částečné bezmocnosti podle § 70 odst. 1 písm. a) ZSZ a § 2 odst. 1 vyhlášky. Žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a zástupcem ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvody podle v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.. Podle jejího názoru nebyl náležitě posouzen a zjištěn její zdravotní stav a kvalifikovaným způsobem nebyly vzaty v úvahu její námitky. Soud měl při projednávání případu citlivě posuzovat zdravotní stav s přihlédnutím k širšímu výkladu a interpretaci příslušné právní úpravy. Je přesvědčena o tom, že poskytla soudu a příslušnému státnímu orgánu dostatek podkladů, které spolehlivě prokazovaly důvodnost jejího nároku. Jde o dlouhodobě existující a objektivně dokladovaný nepříznivý zdravotní stav vyžadující při nezbytných životních úkonech dlouhodobě pomoc třetí osoby, bez které nemůže vykonávat ani základní životní úkony. Podle stěžovatelky by měly rozhodující správní orgány interpretovat a aplikovat právo dle výkladové praxe Ústavního soudu ČR pohledem ochrany základních práv a svobod, tj. měly by interpretovat jednotlivá ustanovení právních předpisů z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod, což se v projednávané věci nestalo. Jako příklad uvedla Záznam lékaře OSSZ ze dne 7. 7. 2004 s jeho poznámkou, jak se pohybovala při jednání na OSSZ.

Stěžovatelka dále považuje za nepřijatelné, aby bylo rozhodnuto toliko způsobem „žaloba se zamítá“, protože nezbytnou náležitostí výroku soudního rozhodnutí musí být také jeho určitost, aby bylo jednoznačně patrné, jak soud rozhodl. Způsob rozhodnutí soudu zakládá z formálně procesního hlediska závadový stav způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, neboť je neurčité, nesrozumitelné a jednoznačně neseznatelné, jaká žaloba byla zamítnuta. Stěžovatelka ve své koncipované kasační stížnosti ze dne 25. 4. 2005 popisuje svůj zdravotní stav a jednání před lékařem OSSZ a Posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí v souvislosti s již ukončeným řízením o plný invalidní důchod, v řízeních ve věci péče o těžce zdravotně postižené občany dle zákona č. 100/1988 Sb. a Vyhlášky MPSV ČR č. 182/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, vše v období před podáním žádosti o zvýšení důchodu pro bezmocnost. K samotnému řízení

před správním orgánem a soudem týkajícího se zvýšení důchodu pro bezmocnost namítá, že posudkové komise předložily nepravdivé lékařské posudky z důvodu podjatosti a nepravdivé diagnózy a proto by měly být vyžádány po provedeném postupu žalovanou podle § 8 odst. 3 a 10 zákona č. 582/1991 Sb. posudky nové. Zástupce stěžovatelky navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu v Plzni v jeho napadené části, tj. ve výroku I. zrušen a věc vrácena soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním názorem soudu v rozsudku ze dne 9. 3. 2005 s tím, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námitky.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je stěžovatelkou vymezen dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak, že skutková podstata, z níž vycházel správní orgán ve svém napadeném rozhodnutí neměl dostatečnou oporu ve spisech a z tohoto důvodu měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a řízení mu předcházející a dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, když při rozhodování o žalobě stěžovatelky vycházel z posudků PK MPSV se sídlem v Plzni. Z posudku ze dne 6. 12. 2004 vyplývá, že se posudková komise zabývala všemi dostupnými lékařskými nálezy založenými v posudkové dokumentaci OSSZ, přihlédla k obsahu žaloby stěžovatelky, zhodnotila i v průběhu řízení doložené nálezy a posudek vypracovala bez objektivního přehodnocení stěžovatelky, neboť v době návštěvy stěžovatelky v místě jejího trvalého bydliště nebyla stěžovatelka zastižena. Všechny lékařské nálezy, které vzala posudková komise při hodnocení zdravotního stavu v potaz, ve svém posudku cituje, a je třeba zdůraznit, že jde o závěry odborných lékařských vyšetření, kterým se stěžovatelka podrobila nejen před vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu, ale také po jeho vydání. V souhrnu zjištěného zdravotního stavu komise uzavřela, že posuzovaná nepotřebuje dlouhodobě pomoc druhé osoby při některých nezbytných životních úkonech, nejde ani o občana prakticky nebo úplně nevidomého a proto k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla bezmocná podle § 70 odst. 1 ZSZ a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Kvůli námitce stěžovatelky, že nemohla být posudkovou komisí objektivně přehodnocena, krajský soud vyžádal doplňující posudek PK MPSV. Ač řádně předvolána, k jednání posudkové komise 14. 2. 2005 se nedostavila a v písemné omluvě vyslovila domněnku, že svou přítomností neovlivní pravdivost posudku. Posudková komise se opětovně zabývala všemi námitkami stěžovatelky, v jednotlivostech oponovala doloženými lékařskými zprávami, lékařským nálezem pro posuzování bezmocnosti vydaným ošetřující lékařkou a setrvala na svém posudku ze dne 6. 12. 2004. Vycházel-li krajský soud v řízení o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze shora uvedených posudků Posudkové komise MPSV se sídlem v Plzni a na základě jejich závěrů o žalobě rozhodl, nepochybil, neboť posudky jsou objektivní, úplné a přesvědčivé. Posudková komise při jejich vypracování vycházela pouze z dostupných odborných lékařských nálezů, tedy pouze z objektivních podkladů, při posuzování samotné bezmocnosti navíc z lékařského nálezu pro posouzení bezmocnosti vydaného ošetřující lékařkou MUDr. J. dne 17. 6. 2004 a tudíž při vypracování posudků v ničem nepochybila. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v případě, kdy stěžovatelka na základě objektivních zjištěných skutečností

nesplnila podmínky pro přiznání částečné bezmocnosti, nebylo možné ani extenzivním výkladem rozhodnout o zvýšení důchodu pro bezmocnost. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal pochybení v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí žalovanou, která za podklad svého rozhodnutí pojala posudek lékaře OSSZ Plzeň - sever ze dne 7. 7. 2004. Lékař OSSZ při posuzování stupně bezmocnosti vycházel z lékařského nálezu pro zjištění bezmocnosti předloženého ošetřující lékařkou stěžovatelky a vzhledem k rozsahu úkonů, které je stěžovatelka schopna vykonávat bez pomoci jiné osoby a které mají vliv na bezmocnost, je dodatek tohoto lékaře týkající se užívání dvou francouzských holí zcela nerozhodný. Lékaři OSSZ totiž nic nebrání v tom, aby na základě svého vlastního objektivního vyšetření provedl změnu v posouzení schopnosti či neschopnosti výkonu toho či onoho úkonu sebeobsluhy. Poznámka lékaře týkající se užití dvou francouzských holí, namítaná stěžovatelkou v kasační stížnosti, neměla a za daných skutkových okolností v této věci ani nemohla mít žádný vliv na posouzení její bezmocnosti. Stěžovatelka tvrzenou dlouhodobou pomoc třetí osoby při nezbytných životních úkonech nijak nekonkretizovala a nedoložila, proto se Nejvyšší správní soud zabýval touto námitkou pouze v obecné rovině a vycházel ze skutečností, které vyplývaly z řízení před správním orgánem a před Krajským soudem v Plzni.

S namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) spatřovanou v tom, že výrok rozhodnutí krajského soudu, že se žaloba zamítá, je rozhodnutím neurčitým, nesrozumitelným, poněvadž není jednoznačně seznatelné, jaká žaloba byla zamítnuta, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Výrok rozsudku je dán zákonem, neboť dle § 78 odst. 7 s. ř. s., soud žalobu zamítne, není-li důvodná. Součástí rozsudku je také záhlaví, odůvodnění a poučení o opravných prostředcích. V záhlaví rozhodnutí jsou jednoznačným způsobem identifikováni účastníci řízení a rozhodnutí, které je předmětem přezkumu. Ve výroku je uvedeno, jak soud rozhodl a v jeho odůvodnění, proč tak učinil. Tak tomu bylo i v této projednávané věci. Rozsudek tak odpovídá zákonným požadavkům na obsah písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 54 odst. 2 s. ř. s.) a Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu z tohoto ani jiných namítaných důvodů nepřezkoumatelným, neurčitým či nesrozumitelným. Nejvyšší správní soud se námitkami uvedenými v kasační stížnosti samotnou stěžovatelkou, které se týkají jiných řízení, než řízení o žádosti o zvýšení důchodu pro bezmocnost nezabýval, neboť s touto věcí nesouvisí. Krajský soud v rozsudku věcnou příslušnost danou ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rozsah své přezkumné činnosti vyplývající z ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. správně posoudil a žalobkyni poučil, jak řešit své výhrady vůči jiným subjektům. Stejně stanovisko zaujímá soud i v kasačním řízení s ohledem na obsah kasační stížnosti koncipované samotnou stěžovatelkou.

Nejvyšší správní soud dospěl proto ze shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. nejsou dány a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát, v případě ustanovení zástupce účastníku řízení platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2x 250 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy a písemné podání soudu a 2x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13

odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 650 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se na řízení ve správním soudnictví zahájena po 1. 1. 2003 vztahuje pouze vyhláška č. 177/1996 Sb., nelze přiznat odměnu advokátovi podle vyhl. č. 484/2000 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

